

Sygn. akt SNO 1/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lutego 2014 r.

Sąd Najwyższy - Sąd Dyscyplinarny w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik (przewodniczący)

SSN Mirosława Wysocka

SSN Iwona Koper (sprawozdawca)

Protokolant Katarzyna Wojnicka

przy udziale Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Sądu Okręgowego [...],

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 28 lutego 2014 r.,

sprawy

sędziego Sądu Rejonowego w [...]

w związku z odwołaniem Krajowej Rady Sądownictwa

od wyroku Sądu Apelacyjnego - Sądu Dyscyplinarnego w [...]

z dnia 11 września 2013 r.,

**uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi
Apelacyjnemu - Sądowi Dyscyplinarnemu do ponownego
rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny wyrokiem z dnia 11 września 2013 r. uznał obwinioną – sędziego Sądu Rejonowego za winną tego, że w okresie od sierpnia 2004 r. do czerwca 2012 r. jako sędzia referent dopuściła do beczynności w

przydzielonych jej sprawach o sygnaturach: [...] nie kontrolując ich biegu, przy czym w sprawach o sygnaturach [...] nie wykonała poleceń służbowych Przewodniczącego Wydziału [...] w [...] dotyczących podjęcia czynności w sprawach, czym naruszyła § 61 ust. 1 i § 62 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 23 lutego 2007 r. - Regulamin urzędowania sądów powszechnych,

tj. za winną popełnienia przewinienia służbowego z art. 107 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r.- Prawo o ustroju sądów powszechnych (dalej jako usp) i uznając je za wypadek mniejszej wagi na podstawie art. 109 § 5 usp odstąpił od wymierzenia kary i kosztami postępowania dyscyplinarnego obciążył Skarb Państwa.

Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny ustalił, że obwiniona powołana została do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w [...] w dniu 8 stycznia 2003 r. i w dniu 12 lutego 2003 r. rozpoczęła pracę w Wydziale [...] Sądu Rejonowego. W okresie od stycznia 2005 r. do lipca 2006 r. obwiniona pracowała jednocześnie w Wydziałach [...] tego Sądu i była nadmiernie obciążona wpływem. Przeciętny miesięczny wpływ obwinionej w 2005 r. wynosił 121,13 spraw, zaś innego sędziego niefunkcyjnego - 95,54. W okresie od 2004 r. do 2012 r. obwiniona przebywała na zwolnieniach lekarskich od dnia 2 do 7 listopada 2007 r., od 10 kwietnia do 20 czerwca 2008 r. i od 31 lipca do 6 sierpnia 2008 r. W okresie pełnienia służby Prezes Sądu Rejonowego w [...] trzykrotnie - w dniach 7 marca 2006 r., 8 grudnia 2010 r. i 13 czerwca 2012 r. - zwracał obwinionej uwagę na piśmie w trybie art. 37 § 4 usp. Po zwróceniu uwagi w dniu 13 czerwca 2012 r., do którego obwiniona nie wniosła zastrzeżeń, poinformował Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego o uchybieniach w pracy tego sędziego, tj. wieloletnich okresach bezczynności, niewłaściwej organizacji pracy, niesystematycznym podejmowaniu czynności w prowadzonych sprawach.

Zgodnie z ustaleniami Sądu Dyscyplinarnego obwiniona dopuściła się bezczynności w przydzielonych jej sprawach wymienionych w opisie przypisanego jej czynu, oraz do dnia wszczęcia postępowania dyscyplinarnego nie wykonała poleceń służbowych Przewodniczącego Wydziału [...] z dnia 2 i 22 lipca 2010 r. dotyczących podjęcia czynności w sprawach: [...].

Sąd Apelacyjny dokonał następujących ustaleń dotyczących biegu poszczególnych spraw objętych opisem zarzucanego obwinionej czynu, z przytoczeniem odnoszących się do nich wyjaśnień obwinionej:

- w sprawie [...] dotyczącej prowadzenia nadzoru kuratora sądowego w związku z ograniczeniem władzy rodzicielskiej matce, po zwrocie akt sądowych w dniu 24 grudnia 2001 r., pierwszą czynność podjęto w dniu 23 października 2003 r. W styczniu 2004 r. uzyskano odpowiedź z Centralnego Biura Adresowego. W dniu 4 sierpnia 2005 r. sporządzono notatkę, a następna czynność miał miejsce w maju 2012 r. Akta przekazano do archiwum 20 listopada 2012 r. Obwiniona wskazywała na trudności z ustaleniem miejsca pobytu matki, nie potrafiła wyjaśnić dlaczego nie zawieszono postępowania wykonawczego,

- w sprawie [...] akta sprawy przedłożono sędziemu 14 grudnia 2005 r., a pierwszą czynność podjęto w czerwcu 2012 r. Zarządzeniem z dnia 18 września 2012 r. akta przekazano do archiwum. Obwiniona wskazywała na fakt zakończenia postępowania, nie odnosząc się do długiego okresu bezczynności,

- w sprawie [...] od dnia 7 kwietnia 2008 r. bez biegu pozostawał wniosek o sporządzenie uzasadnienia wyroku. W dniu 2 lipca 2010r. Przewodnicząca Wydziału, po zapoznaniu się z aktami sprawy, wydała postanowienie o odrzuceniu wniosku oraz zobowiązała obwinioną do podjęcia dalszych czynności, które jednak nie zostały podjęte od roku 2010 r. do czasu ponownej kontroli akt w maju 2012 r. Zarządzeniem z dnia 18 września 2012 r. akta przekazano do archiwum. Obwiniona sędzia na swoją obronę wskazała, że odrzucenie spóźnionego wniosku leżało w gestii Przewodniczącego Wydziału, zaś brak podjęcia czynności po 2010 r. wynikał z braku zwrotnego poświadczenia odbioru odpisu postanowienia od jednego z uczestników. Nie wyjaśniła, dlaczego po otrzymaniu w dniu 7 kwietnia 2008 r. akt sprawy nie przekazała ich Przewodniczącemu Wydziału celem załatwienia, ani też, dlaczego wcześniej nie zleciła reklamacji przesyłki pocztowej,

- w sprawie [...] w okresie od grudnia 2008 r. do maja 2012 r. nie podjęto żadnych czynności. Postanowieniami z dnia 22 czerwca 2012 r. umorzono postępowanie w stosunku do niektórych małoletnich, zaś w pozostałej części połączono sprawę z inną sprawą do wspólnego prowadzenia. Obwiniona twierdziła, że sprawa

opiekuńcza nie pozostawała bez biegu, prowadził ją najpierw Sąd Rejonowy w [...], a następnie wobec jednego z dzieci Sąd Rejonowy w [...] pod inną sygnaturą. Przyznała jednocześnie, że nie zostało wydane postanowienie o przekazaniu akt,

- w sprawie [...] w okresie od 1 grudnia 2011 r. do maja 2012 r. nie podjęto żadnej czynności. Zarządzeniem z dnia 9 października 2012 r. akta przekazano do archiwum. Obwiniona wskazała na czynności podjęte po maju 2012 r., nie odnosząc się do bezczynności,
- w sprawie [...] od dnia 29 marca 2006 r. do dnia 4 lipca 2008 r. nierozpoznany pozostawał wniosek o przyznanie wynagrodzenia świadkowi. Postanowienie o przyznaniu wynagrodzenia z dnia 4 lipca 2008 r. zrealizowane zostało w czerwcu 2012 r. Zarządzeniem z dnia 22 czerwca 2012 r. akta przekazano do archiwum. Obwiniona nie potrafiła podać żadnej przyczyny bezczynności,
- w sprawie [...] od dnia 21 listopada 2006 r. do dnia 5 lipca 2010 r., a następnie od 22 lipca 2010 r. do 15 czerwca 2012 r. obwiniona nie podjęła żadnej czynności w sprawie. Zarządzeniem z dnia 24 września 2012 r. akta przekazano do archiwum. Obwiniona nie odniosła się do okresów bezczynności,
- w sprawie [...] od dnia 6 czerwca 2006 r. do dnia 22 czerwca 2012 r. nierozpoznany pozostawał wniosek o obciążenie kosztami pobytu nieletniego w Młodzieżowym Ośrodku Wychowawczym. Zarządzeniem z dnia 18 września 2012 r. akta przekazano do archiwum. W postępowaniu dyscyplinarnym obwiniona nie potrafiła wyjaśnić, dlaczego nie zrobiła tego wcześniej,
- w sprawie [...] od dnia od 24 sierpnia 2004 r. do maja 2012 r. nie podejmowano żadnych czynności. Zarządzeniem z dnia 22 czerwca 2012 r. akta przekazano do archiwum. W toku postępowania dyscyplinarnego obwiniona przyznała, że mogło tak być,
- w sprawie [...] od dnia 31 sierpnia 2011 r. do maja 2012 r. nie podjęto żadnych czynności. Obwiniona podała, że dokonała czynności po kontroli w 2012 r., a wcześniej nie było takiej potrzeby,
- w sprawie [...] od dnia 8 października 2010 r. do dnia 22 czerwca 2012 r. nierozpoznany pozostawał wniosek o sprostowanie postanowienia. Zarządzeniem z dnia 14 sierpnia 2012 r. akta przekazano do archiwum. Obwiniona wyjaśniła, że

zastanawiała się, czy kwestia ta podlega sprostowaniu, a postanowienie było wykonalne,

- w sprawie [...] od dnia 28 maja 2009 r. do 2 lipca 2010 r. nierozpoznane pozostawały wnioski biegłych o wynagrodzenie. Pomiędzy 22 lipca 2010 r. a majem 2012 r. w sprawie nie podjęto żadnych czynności. W dniu 28 maja 2009 r. postępowanie umorzono. Obwiniona przyznała, że akta powinny trafić do archiwum,

- w sprawie [...] od dnia 4 lutego 2011 r. do maja 2012 r. nie podjęto żadnej czynności w związku z pismem informującym o tym, że nieletni nie wykonał obowiązku przeproszenia pokrzywdzonego. Zarządzeniem z dnia 20 listopada 2012 r. akta przekazano do archiwum. Obwiniona nie potrafiła wyjaśnić dlaczego do czasu kontroli nie zwróciła się o udzielenie informacji o wykonaniu obowiązku przeproszenia,

- w sprawie [...] od dnia 20 lipca 2005 r. do maja 2012 r. nie podjęto żadnych czynności. Zarządzeniem z dnia 5 marca 2013 r. akta przekazano do archiwum. Obwiniona nie potrafiła wyjaśnić długiego czasookresu bezczynności, powoływała się na trudną sytuację kadrową,

- w sprawie [...] od dnia 2.02.2006 r. do maja 2012 r. nie podjęto żadnych czynności. Zarządzeniem z dnia 22 czerwca 2012 r. akta przekazano do archiwum. Obwiniona nie potrafiła wyjaśnić długiego czasookresu bezczynności,

- w sprawie [...] od dnia 4 maja 2009 r. do maja 2012 r. bez biegu pozostawał sprzeciw od wyroku zaocznego. Akta zostały pobrane z szafy obwinionej w maju 2012 r. Zarządzeniem z dnia 18 września 2012 r. akta przekazano do archiwum. Obwiniona wskazywała na brak pieczętki potwierdzającej przedłożenie jej akt, nie odnosząc się do długiego okresu bezczynności,

- w sprawie [...] od dnia 12 grudnia 2008 r. do dnia 2 lipca 2010 r. nierozpoznany pozostawał wniosek o zwrot kosztów przejazdu. Postanowienie w tym przedmiocie z dnia 2 lipca 2010 r. zrealizowane zostało w sierpniu 2012 r. Zarządzeniem z dnia 30 lipca 2012 r. akta przekazano do archiwum. W toku postępowania dyscyplinarnego obwiniona nie odniosła się do długich okresów bezczynności,

- w sprawie [...] przed kontrolą w 2012 r. ostatnie czynności podjęto w marcu 2009 r., zaś w 7 maja 2009 r. całkowicie ubezwłasnowolniony zmarł,

- w sprawie [...] przed kontrolą w 2012 r. ostatnie czynności podjęto w lipcu 2009 r., zaś z dniem 2 lutego 2010 r. małoletnia osiągnęła pełnoletność,
- w sprawie [...] w okresie od marca 2010 r. do maja 2012 r. brak jest informacji o prowadzonym nadzorze, który *de facto* miał miejsce, co potwierdzają sprawozdania kuratora sądowego,
- w sprawie [...] w okresie od 11 stycznia 2012 r. do maja 2012 r. nie podejmowano żadnych czynności, jednakże postępowanie było zawieszono z uwagi na śmierć uczestnika, zaś zapytania o ustalenie spadkobierców uzyskano w dniach 9 stycznia 2012 r. i 26 czerwca 2012 r.,
- w sprawie [...] wniosek kuratora z dnia 11 sierpnia 2011 r. formalnie rozpoznany został w dniu 23 lipca 2012 r., jednakże sędzia referent pozostawał w kontakcie z kuratorem, (co potwierdza notatka o odbytej sesji), który wycofał się ze złożonego wniosku,
- w sprawie [...] od dnia 30 stycznia 2012 r. nierozpoznany pozostawał wniosek o uchylenie środka wychowawczego i umorzenie postępowania wykonawczego, jednakże w dniu 30 kwietnia 2012 r. nieletni zmarł, a sprawę umorzono w czerwcu 2012 r.,
- w sprawie [...] od dnia 6 czerwca 2007 r. do maja 2012 r. nie podejmowano żadnych czynności, jednakże z uwagi na wcześniejsze zastosowanie najsurowszego środka, a następnie uzyskanie przez nieletniego pełnoletniości, sprawa podlegała archiwizacji,
- w sprawie [...] od dnia 30 czerwca 2011 r. do maja 2012 r. nie podejmowano żadnych czynności, jednakże *de facto* rodzina pozostawała pod nadzorem kuratora,
- w sprawie [...] od dnia 1 grudnia 2011 r. nierozpoznany pozostawał formalnie wniosek o zmianę środka wychowawczego, jednakże nieletni pozostawał przez cały okres pod nadzorem kuratora, który takiego wniosku nie składał,
- w sprawie [...] obowiązek naprawienia szkody nałożony był na rodziców nieletniego.

Na podstawie zeznań świadka - Przewodniczącej Wydziału [...] Sąd Dyscyplinarny ustalił, że obwiniona sędzia jest oceniana jako bardzo dobry merytorycznie sędzia i

po kontroli w 2012 r. nie było zastrzeżeń do jej pracy, w szczególności wszystkie uzasadnienia sporządziła w terminie.

W toku postępowania dyscyplinarnego obwiniona częściowo przyznała się do zarzuczonego czynu, na swoją obronę powoływała się na fakt wykonywania pracy równolegle w dwóch Wydziałach Sądu, braki kadrowe powodujące nadmierne obciążenie pracą, największą w Wydziale Rodzinnym ilość przydzielonych spraw. Podniosła, że ma najwyższe wskaźniki załatwialności i terminowo sporządza uzasadnienia orzeczeń.

Na podstawie przytoczonych ustaleń faktycznych Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny uznał za niewątpliwie, że obwiniona w okresie od sierpnia do 2004 r. do czerwca 2012 r. jako sędzia referent dopuściła się przewlekłości w sprawach objętych opisem przypisanego jej czynu nie kontrolując ich biegu, przy czym w sprawach w nim wymienionych nie wykonała poleceń służbowych Przewodniczącego Wydziału dotyczących podjęcia czynności, czym naruszyła § 61 ust. pkt 1 i § 62 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 23 lutego 2007 r. - Regulamin urzędowania sądów powszechnych, nakładających na sędziego obowiązek wydawania zarządzeń w toku postępowania i kontroli biegu przydzielonych spraw.

Wskazał jednocześnie, że zachowanie obwinionej nie odpowiada pojęciu „przewlekłości postępowania” w rozumieniu art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki, kwalifikowanej w oparciu o przesłankę naruszenia prawa strony (Dz. U 2004 r., Nr.179, poz. 1843 ze zm.) W sprawach objętych postępowaniem żadna ze stron nie wniosła bowiem skargi w trybie powołanej ustawy.

Z powołaniem się na stanowisko wyrażone w orzecznictwie Sądu Najwyższego - Sądu Dyscyplinarnego, Sąd Apelacyjny - Sąd Dyscyplinarny wskazał, że pojęcie oczywistego naruszenia prawa, o którym jest mowa w art. 107 § 1 usp należy odnosić do rodzaju i wagi oraz rozmiaru błędu popełnionego przy wykładni lub stosowaniu prawa w powiązaniu ze skutkami, jakie powstały w wyniku

błędnego zastosowania lub niezastosowania przez sędziego obowiązujących przepisów. Konsekwencją takiego uchybienia musi być narażenie na szwank praw i interesów strony lub wyrządzenie szkody będącej konsekwencją decyzji lub działania podjętego przez sędziego. Do przypisania deliktu dyscyplinarnego w postaci przewinienia służbowego nie jest natomiast wystarczające popełnienie błędu w zakresie prawidłowego stosowania prawa i to nawet błędu oczywistego dla należycie wykształconego prawnika. Narażenie na szwank praw i interesów strony może być również konsekwencją braku działania sędziego wykonującego swoją funkcję. Cechą wyznaczającą naruszenie prawa określanego jako „rażąca obraza” może być także zagrożenie dla dobra wymiaru sprawiedliwości.

Odnosząc powyższe rozważania do okoliczności przedmiotowej sprawy uznał, że obwinionej nie można przypisać przewinienia dyscyplinarnego w następstwie stwierdzonej beczynności w nieobjętych opisem przypisanego jej czynu sprawach [...] w sytuacji, gdy obwiniona miała świadomość, że podlegają one umorzeniu albo też w istocie sprawy te były rozpoznawane łącznie z innymi sprawami.

Odmienne było natomiast w pozostałych sprawach, w których zaistniałe długie okresy beczynności sądu obciążają wyłącznie obwinioną. W przekonaniu Sądu Dyscyplinarnego taką postawę obwinionej (beczynność i niewykonanie poleceń dotyczących jej usunięcia) ocenić należy bardzo krytycznie. Zaistniałej beczynności nie usprawiedliwia żadna okoliczność i nawet jeśli nie narażała ona na szwank interesów stron, świadków czy biegłych, to w każdym przypadku godziła w dobro wymiaru sprawiedliwości. Podkreślił przy tym, że obwiniona dopuściła się zarzucanego czynu jako sędzia w Wydziale Rodzinnym i Nieletnich, do którego specyfiki należy zrównanie postępowania rozpoznawczego i wykonawczego i co więcej dopiero w postępowaniu wykonawczym realizowany jest zasadniczy cel tych postępowań, a zaniedbania w tym zakresie mogą prowadzić do daleko idących konsekwencji. Z tych względów beczynność w tych sprawach uznał za rażące naruszenie wskazanych wcześniej przepisów.

Ze względu na „całokształt okoliczności ujawnionych na rozprawie” Sąd Dyscyplinarny uznał, że przewinienie dyscyplinarne, jakiego dopuściła się

obwiniona jest mniejszej wagi w rozumieniu art. 109 § 5 usp, co uzasadnia odstąpienie od wymierzenia kary. Miał przy tym na uwadze, że obwinionej zarzucono bezczynność w dwudziestu siedmiu sprawach, jednakże dziesięć z nich zostało wyeliminowanych z opisu przypisanego jej czynu, a w sprawach, w których niewątpliwie wystąpiła bezczynność obwinionej nie dotyczyła ona czynności podejmowanych co do meritum postępowań. Stwierdził, że po kontroli w 2012 r. nie było zastrzeżeń do pracy obwinionej, co świadczy o tym, że sam fakt toczącego się postępowania dyscyplinarnego spełnił funkcje prewencyjną i obwiniona nie dopuściła więcej do powstania bezczynności w prowadzonych sprawach. Wskazał nadto, że w zasadzie wszystkie przedmiotowe sprawy po kontroli w maju 2012 r. zostały zarchiwizowane, więc brakowało w nich jedynie formalnego zakończenia. W żadnej ze spraw nie wpłynęła też skarga na przewlekłość. Uznał, że w tej sytuacji wymierzenie obwinionej nawet najłagodniejszej kary byłoby niewspółmierną dolegliwością.

Wyrok Sądu Apelacyjnego Sądu Dyscyplinarnego, na podstawie art. 121 § 1 usp, zaskarżyła w całości na niekorzyść obwinionej Krajowa Rada Sądownictwa.

W odwołaniu na, na podstawie art. 438 pkt 3 kpk zarzuciła :

1/ błąd w ustaleniach faktycznych przez nieprawidłowe ustalenie, że w sprawach wyeliminowanych z opisu przypisanego obwinionej czynu nie doszło do rażącej bezczynności obwinionej w podejmowaniu czynności procesowych i w konsekwencji do przewlekłości postępowania w tych sprawach, co miało wpływ na treść orzeczenia poprzez nieprawidłowe wyeliminowanie tych spraw z opisu czynu przypisanego obwinionej,

2/ błąd w ustaleniach faktycznych przez przyjęcie, że przypisane obwinionej przewinienie dyscyplinarne stanowi wypadek mniejszej wagi, co miało wpływ na treść orzeczenia poprzez błędne rozstrzygnięcie i odstąpienie od wymierzenia kary.

Krajowa Rada Sądownictwa wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu - Sądowi Dyscyplinarnemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Odwołanie jest uzasadnione.

Trafnie zarzuca skarżący, że ustalenia faktyczne Sądu Dyscyplinarnego dotyczące spraw wyeliminowanych z opisu przypisanego obwinionej czynu są błędne i nie uwzględniają rzeczywistego toku postępowania w tych sprawach.

Z dokonanych przez Sąd Dyscyplinarny ustaleń faktycznych wynika w sposób niewątpliwy, że obwiniona nie podejmowała w nich żadnych czynności procesowych, a okresy niczym nieusprawiedliwionej bezczynności, do czasu kontroli w czerwcu 2012 r., w poszczególnych sprawach wynosiły nawet kilka lat (np. w sprawach: [...] – siedem lat, [...] ponad trzy lata, [...] – jeden rok). Bezpodstawne jest, pozostające w sprzeczności z faktycznym przebiegiem konkretnych spraw, ogólne w stosunku do wszystkich dziesięciu spraw, ustalenie Sądu Dyscyplinarnego, że podlegały one umorzeniu albo też w istocie (tj. jak należy rozumieć faktycznie lecz przy zaniechaniu podjęcia przez obwinioną właściwych czynności procesowych) rozpoznawane były łącznie z innymi sprawami, czego świadomość miała obwiniona. Umorzenie postępowania przynajmniej w części tych spraw np. [...] (z powodu uzyskania pełnoletniości przez małoletnią), [...] (z powodu śmierci podopiecznego), [...] (z powodu cofnięcia pozwu), [...] (z powodu śmierci nieletniego) nastąpiło bowiem w następstwie późniejszych zdarzeń i nie pozostawało w związku z czynnościami, których podjęcia we właściwym czasie zaniechała obwiniona.

Podzielić należy stanowisko skarżącego, że powyższe błędy w ustaleniach faktycznych doprowadziły Sąd Dyscyplinarny do nieodpowiadającej prawidłowości logicznego rozumowania oceny, że w sprawach wyeliminowanych z opisu czynu przypisanego obwinionej nie można uznać, iż doszło do przewinienia dyscyplinarnego.

Błąd ten miał wpływ na treść zaskarżonego wyroku, także przez to, że nieuzasadnione wyeliminowanie z opisu przypisanego obwinionej przewinienia dyscyplinarnego części spraw uznane zostało przez Sąd Dyscyplinarny za przesłankę zakwalifikowania go jako wypadku mniejszej wagi.

Dokonana przez Sąd Dyscyplinarny ocena w tym zakresie błędnie odwołuje się przy tym do leżących poza czynem okoliczności podmiotowych odnoszących się do osoby obwinionej. Jak bowiem przyjmuje się w orzecznictwie dyscyplinarnym podstawę oceny przypadku mniejszej wagi, w rozumieniu art. 109 § 5 u.s.p., stanowią wyłącznie przedmiotowo – podmiotowe znamiona czynu. Bez wpływu natomiast dla zakwalifikowania przewinienia dyscyplinarnego, jako wypadku mniejszej wagi pozostają takie okoliczności mające wpływ na wymiar kary, jak dotychczasowy przebieg służby obwinionego sędziego, czy zachowanie po popełnieniu czynu (wyroki Sądu Najwyższego – Sądu Dyscyplinarnego: z dnia 18 września 2002 r., SNO 24/02; z dnia 24 czerwca 2003 r., SNO 34/03; z dnia 26 kwietnia 2005 r., SNO 17/05; z dnia 9 marca 2006 r., SNO 4/06; z dnia 21 czerwca 2007 r., SNO 35/07; z dnia 8 października 2008 r. SNO 75/08; z dnia 22 stycznia 2010 r., SNO 97/09; z dnia 7 września 2010 r., SNO 32/10, z dnia 8 lutego 2011 r., SNO 1/11, z dnia 15 czerwca 2011 r., SNO 23/11).

O przewinieniu dyscyplinarnym mniejszej wagi mówić można w sytuacji przewagi elementów łagodzących o charakterze przedmiotowo–podmiotowym, w szczególności niewielkiej szkodliwości zachowania dla służby sędziowskiej oraz niewielkiego stopnia zawinienia (wyrok Sądu Najwyższego Sądu Dyscyplinarnego z dnia 8 lutego 2011 r., SNO 1/11).

Mając na względzie powyższe podzielić trzeba racje skarżącego, który kwestionuje uznanie przewinienia obwinionej za wypadek mniejszej wagi w sytuacji, gdy - jak przyjął Sąd Dyscyplinarny - stanowiło ono rażące i oczywiste naruszenie prawa, a niepodejmowanie czynności procesowych przez obwinioną w znacznej ilości spraw miało charakter długotrwały, przy jednoczesnym braku okoliczności mogących usprawiedliwiać taki stan rzeczy.

Nie można przy tym uznać za Sądem Dyscyplinarnym, że beczynność jaka niewątpliwie wystąpiła, we wszystkich ocenianych sprawach nie dotyczyła czynności podejmowanych co do meritum postępowań. Taka uogólniona ocena jest oczywiście nietrafna, w odniesieniu do spraw, w których przedmiotem zaniechania było np. rozpoznanie wniosku o zmianę orzeczonego środka wychowawczego, czy wydanie zarządzeń opiekuńczych w stosunku do małoletniego [...].

W tym stanie rzeczy, Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny orzekł jak w sentencji.